

РЕШЕНИЕ

№ 6583

гр. София, 07.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 1 състав, в
публично заседание на 30.09.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мариета Райкова

при участието на секретаря Галя Илиева, като разгледа дело номер **1527** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

11

Производството е по реда на чл. 145 - 178 от Административно -процесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 29, ал. 7 от Закона за достъп и разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия /ЗДРДОПБГДСРСБНА/:

Образувано е по жалба на М. А. П., срещу решение № 2-1301 от 10.05.2018 г., на Комисията за разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия (КРДОПБГДСРСБНА), с което е установена принадлежността му към органите по чл. 1 от ЗДРДОПБГДСРСБНА, в качеството на секретен сътрудник - доверено лице; агент, към ДС, В.. Твърди се, че решението е незаконосъобразно, издадено при съществено нарушение на административно-производствените правила, противоречащо на материалния закон и в несъответствие с целта на закона.

В съдебно заседание, жалбоподателят се представлява от адв. Т.. Изцяло поддържа жалбата, като излага съображения, че доверителят му не е имал качеството на секретен сътрудник – агент/доверено лице, като навежда твърдения за неистинност на приложените по административната преписка документи и липсата на осъществявана

от него дейност в посоченото качество. Иска се от съда да отмени като незаконосъобразно оспореното решение. Претендират се разноски по делото.

Ответникът – КРДОПБГДСРСБНА, представляван от юрк. М., моли да се отхвърли жалбата като неоснователна. Посочва, че още с първото решение на ВАС по дело № 7407/19 г. е указано на първоинстанционния съд да проведе производство по оспорване на документите в преписката, с мотив, че първоинстанционният съд не е извършил прецизно производството по чл. 193 от ГПК. Сочи, че по настоящото дело е открито производство по чл. 193 от ГПК, в което процесуалният представител на жалбоподателя не е извършил нито едно от посочените действия, свързани с производството по оспорване, поради което остава с крайния акт да се прецени дали това производство оборва истинността на документите в преписката. Прави възражение за размера на адвокатския хонорар и претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

Административното производство е образувано по повод проверка за принадлежност на жалбоподателя, на основание § 18 от ПЗР към ЗИД на Закона за защита на класифицираната информация /ЗЗКИ/, във връзка с чл. 27 от ЗДРДОПБГДСРСБНА, с искане с писмо вх. № 6164/ 14.06.2017 г. от директора на Териториална дирекция „Национална сигурност“- В.. Към писмото е приложено писмено съгласие по чл. 27, ал. 2, изр. второ от ЗДРДОПБГДСРСБНА от жалбоподателя М. П., предвид което КРДОПБГДСРСБНА е извършила предварителна проверка.

След извършена проверка на лицата по чл. 3, ал. 1, т. 3 от ЗДРДОПБГДСРСБНА, за които е предоставена информация, КРДОПБГДСРСБНА се е произнесла с Решение № 2-1301 от 10.05.2018 г., с което е установена и обявена принадлежност към органите по чл. 1 от ЗДРДОПБГДСРСБНА на М. П.. За резултата от проверката е уведомен органът по проучването, ДКСИ и жалбоподателя, в съответствие с изричното изискване на § 18, ал. 1 от ПЗР на ЗИД на ЗЗКИ, видно от приложените по административната преписка уведомителни писма.

Оспореното Решение № 2-1301/10.05.2018 г.на КРДОПБГДСРСБНА е взето на редовно заседание, обективизирано в Протокол № 17 от 10.05.2018 г., проведено при спазване на кворума за провеждане на заседанието и вземане на валидни решения с 5 гласа „За“, по т. 3 от Дневния ред, за установяване на принадлежност на лица по чл. 27, ал. 1, т. 5 от ЗДРДОПБГДСРСБНА. Решението по т.3 от Протокола съдържа законоустановените реквизити по чл. 29, ал. 2, т. 2 за качеството на „доверено лице, агент, псевдоним С.“, попадащо в обхвата на категорията по специалния закон „секретен сътрудник“, във вр. чл. 29, ал. 3 от ЗДРДОПБГДСРСБНА. В протокола са изброени представените по проверката документи, въз основа на които е взето решението, като същите са представени с административната преписка и са приети по делото /в кориците на АД № 5831/2018 г. на АССГ/. Изброени са документи, въз основа на които е установена принадлежността: документи от ръководил го щатен служител, регистрационна бланка /в кориците на АД № 5831/2018 г. на АССГ/, съдържащи се в лично дело ІА-753; картон образец 1 /в кориците на АД № 5831/2018г. на АССГ/. Документите за ръководил го щатен служител, приложени по административната преписка /в кориците на АД. № 5831/2018 г. на АССГ/ са: Рапорт-устно съобщение от 20.03.1990 г. от кап. М.; Рапорт-устно съобщение от 21.02.1990 г. от кап. М.; Рапорт-устно съобщение от 24.08.1990 г. от кап. М.;

Рапорт-устно съобщение от 20.09.1990 г. от кап. М.; Рапорт-устно съобщение от 04.02.1991 г. от кап. М.; Предложение за вербовка от 20.02.1991 г.; Рапорт относно вербовка от 15.03.1991 г.

С жалба с вх. № 15464 от 28.05.2018 г., П. е оспорил Решение № 2-1301 от 10.05.2018 г. на КРДОПБГДСРСБНА, чрез комисията до АССГ.

По жалбата е образувано АД № 5831/2018 г. на АССГ, III отделение, 54-и състав, който в свое решение № 2627/16.04.2019 г. е отхвърлил жалбата. С решение № 9913 от 20.07.2020 г. по АД № 7407/20119 г. на ВАС, Трето отделение, решението на АССГ е отменено, като делото е върнато за ново разглеждане. При повторното разглеждане пред АССГ е образувано АД № 7247/2020 г. на АССГ, III отделение, 63-и състав, който с решение № 942 от 17.02.2021 г. е отхвърлил като неоснователна жалбата на П. против Решение № 2-1301/10.05.2018 г. на КРДОПБГДСРСБНА. Решението на АССГ, след оспорване пред ВАС, е обезсилено с решение № 1141 от 08.02.2022 г., постановено по АД № 5676/2021 г. по описа на ВАС, Трето отделение, а делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на същия съд. Мотивите за отмяната са свързани с това, че първоинстанционният съд, след отмяна на първото съдебно решение при първоначалното разглеждане на делото, е имал задължителни указания за излагане на мотиви по образуваното производство по оспорване истинността на съдържащите се в преписката документи. Дадени са указания същите да бъдат квалифицирани с оглед разпоредбите на Гражданския процесуален кодекс, да бъде разпределена доказателствената тежест и по всяко едно от производствата да бъдат изложени съображения дали оспорената истинност на документа е доказана.

При повторното разглеждане от ВАС е установено, че освен квалификация на документите в преписката като официални и разпределяне на доказателствената тежест в процеса, съдът не е изпълнил останалите указания по реда на чл. 224 от АПК които имат пряко отношение към предмета на делото и го очертават. Посочено е в мотивите на ВАС, че от преписката по административно дело № 5831/2018 г. и № 7247/2020 г. по описа на АССГ, в подкрепа на оспорването и по указание на съда, жалбоподателят е представил подробно писмено становище, в което всеки един от оспорените документи е обсъден, като е посочено в какво се състои неистинността на същия. Писменото становище се намира на стр. 17 от административно дело № 7247/2020 г. по описа на АССГ. В мотивите на обжалваното пред ВАС решение № 942 от 17.02.2021 г. нито един от документите не е посочен, не са обсъдени оплакванията на жалбоподателя, посочени общо в точки от 1 до 7. Съобразно задължителните указания по чл. 224 от АПК, съдът е бил длъжен при новото разглеждане на делото да обсъди всеки един от оспорените документи, да посочи съдържат ли те реквизитите, необходими да ги квалифицират като официални такива, за да се ползват с материална доказателствена сила, бил е длъжен да изложи съображенията на жалбоподателя при оспорването, да обсъди събраните във връзка с оспорването доказателства, да посочи правните си изводи и изрично да отрази в мотивите оспорването на кои от документите се приема за доказано и кое – не. В тези параметри са и правомощията на настоящата съдебна инстанция относно повторното разглеждане на жалбата от М. П..

В изпълнение на тези указания, в настоящото производство е открито производство по чл. 193 от ГПК. Съдът е указал на жалбоподателя, че носи тежестта за доказване по оспорване истинността на документите. Дал му е възможност, с препис за другата страна, да представи изрична молба, в която да поиска назначаване на съд. експертиза и да постави въпроси към вещото лице досежно всеки един от посочените в молба от

09.11.2020 г. документи, които оспорва; там където счита, че може да се докажат със свидетелски показания, да посочи свидетели за призоваване. В молбата да се ангажират всички доказателства, които са относими към оспорване на истинността на доказателствата. Дадена е възможност на ответника да изрази становище и евентуално да посочи допълнителни въпроси, в случай на необходимост от назначаване на съд. експертиза.

В становище от 03.05.2022 г., жалбоподателят е оспорил описаните документи по административната преписка, а именно: Рапорт-устно съобщение от ДЛ П. от 21.02.1990 г. от кап. М., Рапорт-устно съобщение от ДЛ П. от 20.03.1990 г. от кап. М., Рапорт-устно съобщение от КВ П. от 24.08.1990 г. от кап. М., Рапорт-устно съобщение от КВ М. от 20.09.1990 г. от кап. М. и Рапорт-устно съобщение от КВ П. от 04.02.1991 г. от кап. М., Предложение за вербоването на л-т М.А.П. от 20.02.1991 г. и рапорт относно вербоването на л-т М.А.П. от 15.03.1991 г., Рапорт от проведена среща с агент „С.“, рег. 00331/13.05.1991г. и Рапорт относно устно съобщение от агент „С.“ рег. № 2141; Картон за регистрация Обр. 1; Регистрационна бланка; Папка с дела и описи. Наведени са твърдения за тяхната неистинност, като се сочи, че същите не са автентични, както и неверни в своето съдържание. Излага съображения за неправилни удостоверявания на печати и поделения, които са закрити към момента на издаване на документите, като оспорва по същество съществуването на посочения адресат и адресант в документите.

От КРДОПБГДСРСБНА е представено становище, съобразно което Комисията счита, че жалбоподателят не е изпълнил указанията на съда в производството по чл. 193 от ГПК, като оспорването е останало недоказано.

В хода на съдебното производство при предходното разглеждане на делото, от страна на ответника са представени документи, от които се установява, че лицето К. М. М., посочен в административната преписка за „вербувал служител“, за относимия период е заемал щатна длъжност в ДС и МВР; представени са докладна записка, предложение и указания, удостоверяващи частично или пълно унищожаване на работни досиета на секретни сътрудници, както и предаването на част от документите, в т.ч. „регистрационна бланка, рапорт от вербовка, декларация за сътрудничество, предложение за изключване“, в отдел трети-ДС, отделения „Оперативен отчет и архив“. Установява се от приложения заверен препис от извлечение на архивен регистър, том I, за секретните сътрудници от № 1 до № 2233 от 21.05.1998 г., подпис и печат на МО, поделение 46220, регистрация под № 573, с архивен номер на личното досие IA-753, секретен сътрудник с псевдоним „С.“, както и валидното предаване с Приемо-предавателен протокол 31 от МО на КРДОПБГДСРСБНА, рег. № СС-2527/24.03.2008 г., на картони по досиета на бившата Държавна сигурност, след които под № 540 е удостоверено предаването на картон обр. 1 по архивен номер IA-753, по отношение на агент с псевдоним „С.“.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: подадена е в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице по чл. 147, ал. 1 от АПК и срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което е процесуално допустима.

По същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните правни съображения:

В настоящото производство и съгласно чл. 168, ал. 1 вр. чл. 146 от АПК, съдът проверява законосъобразността на обжалвания административен акт, като преценява

дали е издаден от компетентен орган и при спазване на установената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби по издаването му.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган – КРДОПБГДСРСБНА, подписано от всичките присъствали членове на Комисията, в кръга на правомощията, произтичащи от чл. 29, ал. 1 от ЗДРДОПБГДСРСБНА, в предвидената от закона писмена форма по чл. 59 от АПК.

При постановяване на решението не са допуснати нарушения на административнопроиводствените правила, като оспореният акт съдържа всички реквизити, установени в чл. 29, ал. 1 от специалния закон. По делото безспорно се установява от приложената административна преписка, че оспореното решение е взето от легитимен орган, по смисъла на чл. 4-5 и при спазване на изискванията на чл. 8, ал. 1-3 от ЗДРДОПБГДСРСБНА, въз основа на писмено искане и проверка, на основание §18 от ПЗР към ЗИД на Закона за защита на класифицираната информация /ЗЗКИ/, във връзка с чл. 27 от ЗДРДОПБГДСРСБНА.

Съгласно чл. 25 от ЗДРДОПБГДСРСБНА, принадлежност към органите по чл. 1 се установява въз основа на документи, съдържащи се в информационните фондове, както следва: за щатен служител - с данни от неговото лично кадрово дело, щатните разписания или ведомостите за получавани възнаграждения; за нещатен служител - с данни от неговото лично кадрово дело, щатните разписания или ведомостите за получавани възнаграждения; за секретен сътрудник - със собственоръчно написана или подписана декларация за сътрудничество; собственоръчно написани агентурни сведения; документи за получени възнаграждения; документи, собственоръчно написани или подписани от сътрудника, съдържащи се в делата на оперативен отчет; документи от ръководилия го щатен или нещатен служител, както и наличие на данни за лицето в справочните масиви (регистрационни дневници и картотеки), протоколите за унищожаване или други информационни носители. В пар. 1, т. 4 от ДР на ЗДРДОПБГДСРСБНА е регламентирано, че "Секретни сътрудници" са български граждани, оказвали негласна помощ на органите по чл. 1 в качеството на резиденти, агенти, съдържатели на явочни квартири, съдържатели на секретни (конспиративни) квартири, осведомители, доверени лица и информатори.

Съгласно трайната съдебна практика Комисията не притежава правомощие да признава или отрича принадлежност към органите на ДС, а само да обяви регистрирана такава в архива на специалните служби. Правомощията ѝ, визирани в закона, се свеждат само до констатиране на факта на принадлежност към органите по чл. 1 от закона, въз основа на документи, посочени в чл. 25 от същия /така Решение № 3656 от 17.03.2014 г. на ВАС по адм. д. № 9785/2013 г./.

В същото време обаче, в решение № 4 от 26.03.2012 г. по к.д. № 14 от 2011 г. на Конституционния съд на Република България е посочено, че съдът не следва да върши проверка само на процедурата по приемане на решенията от Комисията, в противен случай той нарушава основното изискване на административния процес, залегнало в чл. 146 АПК за проверка на изискванията за законосъобразност на административния акт, т.е. при преценка за наличие на принадлежност на жалбоподателя към органите на ДС съдът е длъжен да анализира документите и да отговори може ли единствено въз основа на тях да се приеме, че М. П. е бил секретен сътрудник – доверено лице/агент. В съответствие с цитираното решение, в хода на процеса, жалбоподателят може да използва всички допустими от ГПК доказателства (чл. 171, ал. 1 и 2 АПК). Доказателствената тежест за доказване на неистинност на документите, съдържащи се

в личното му дело е в негова тежест.

Настоящият съдебен състав намира, че принадлежността на жалбоподателя като секретен сътрудник – доверено лице/агент е установена по безспорен начин, от представените документи представляващи преписката по издаването на решението, което се оспорва. В процесния случай са налице категорични доказателства жалбоподателят да е осъществявал дейност, насочена към изпълнение на задачи, поставени му от служители на действащите през процесния период органи на Държавна сигурност.

Разпоредбата на П. 1, т. 1 от ДР на ЗДРОПБГДСРСБНА има предвид всяка записана, но истинска информация, независимо от материалния ѝ носител. В случая, по делото не е опроверган фактът на вербовката, предвид което информацията в представените по делото носители не е неистинска и може да се квалифицира като „документ“ по смисъла на посочената легална дефиниция, дадена в ЗДРОПБГДСРСБНА.

Посочените в Решение № 2-1301/10.05.2018 г. на КРДОПБГДСРСБНА архивни документи по Протокол 17 от 10.05.2018 г., въз основа на които е установена принадлежността на оспорвания към ДС в качеството му на „секретен сътрудник“ - „доверено лице/агент“, описани във фактическата част на настоящия съдебен акт, са официални удостоверителни документи, отговарящи на дефиницията за документ, въведена в § 1, т. 1 от ДР на закона и са от обхвата на алтернативно посочените в чл. 25, т. 3 ЗДРОПБГДСРСБНА. Съгласно § 1, т. 1 от закона, "Документ" е всяка записана информация, независимо от материалния ѝ носител, включително информацията в автоматизирани и комплексни информационни системи и бази данни. Обявяването на принадлежност на български граждани, заемащи публични длъжности или извършващи публични дейности, към съответните органи и служби се извършва при условията и по реда на Глава Трета, чл. 25 и сл. от ЗДРОПБГДСРСБНА. В закона е разписан редът за установяване и обявяване на принадлежност към ДС и разузнавателните служби на БНА. Посочени са документите, въз основа на които се установява принадлежността към тези органи на секретен сътрудник. Следователно законът въвежда специален процесуален ред за издаване на решение относно принадлежността към органите на ДС. В чл. 29, ал. 2 е посочено какво следва да съдържа решението на Комисията. За „секретен сътрудник“, към които принадлежат „довереното лице“ и „агент“, съгласно чл. 29, ал. 2, т. 2, в решението следва да се посочи: трите имена на лицето по документ за самоличност; дата и място на раждане; трите имена на вербувания и ръководил го щатен или нещатен служител; структурата или структурите, в които е осъществявано сътрудничеството; качеството, в което е осъществявано сътрудничеството; използваните псевдоними и документи, въз основа на които е установена принадлежността към

органите по чл. 1; кога е снето от действащия оперативен отчет; както и публичната длъжност или публичната дейност, която е заемало или извършвало, или заема или извършва по време на проверката. Всички тези елементи на решението се съдържат в оспорвания административен акт. При наличие на законовата регламентация по чл. 29, ал. 2, т. 2 от закона, излагането на мотиви в решението е строго лимитирано. Мотивите на решението следва да съдържат посочения минимум в чл. 29, ал. 2, т. 2. Това е така, тъй като Законът регулира обявяването на принадлежността на българските граждани към органите по ал. 1. В Закона не е разписан ред, в който да се дава оценка- морална, негативна или позитивна на евентуално извършвана в миналото дейност. Законът в тази му част възлага на Комисията оповестителни, а не аналитични и оценъчни функции. Комисията единствено трябва да обяви установената принадлежност по реда на Закона, въз основа на документите, изброени в чл. 25 от същия. Съгласно § 1, т. 1 от ДР на Закона, документ е всяка записана информация, независимо от материалния ѝ носител, вкл. информацията в автоматизирани и комплексни информационни системи и база данни. Точно въз основа на такива документи, по смисъла на специалния закон, е взето оспореното в настоящото производство решение. Комисията следва само да установи наличие ли са документи по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на Закона и съдържат ли се в тези документи данни за проверяваното лице и съответно да ги обяви. ЗДРДОПБГДСРСБНА придава на абсолютно всички документи по смисъла на § 1, т. 1 от допълнителните разпоредби на закона качеството на документи, които са годно доказателствено средство за установяване на принадлежност и на които придава еднаква доказателствена сила. Съгласно закона принадлежност към посочените органи може да се установява с всякакви по вид документи от архивите им при осигуряване на гаранции за правата на засегнатите лица. Въз основа на изложеното и установените факти в настоящото производство, съдът прави извод, че материалната доказателствена сила, дадена от специалния закон, с която се ползват доказателствата, въз основа на които е издадено оспореното Решение на КРДОПБГДСРСБНА, не е оборена в настоящото производство, с оглед доказателствената тежест, която носи жалбоподателя, поради което и не се констатира материална незаконосъобразност на акта, доколкото специалният закон не въвежда изискването за кумулативно наличие на документите, изброени в чл. 25 от ЗДРДОПБГДСРСБНА. Изброяването е алтернативно, като не е изрично въведено установяването на авторството на документите, които се отнасят до секретния сътрудник. С оглед спецификата на дейностите и

историческия период, в който са извършвани, законодателят е предвидил възможност за констатиране на принадлежност въз основа на декларативни документи, като определянето на хартиен или друг носител на информация като „документ“ по смисъла на специалния закон не е ограничено от смисъла и значението, което документът има като доказателствена сила по смисъла на общите процесуални закони, а именно ГПК и АПК. В процесното административно производство, органът упражнява правомощията си при условията на обвързана компетентност, т.е. без възможност за избор и свободна преценка между два и повече нормативно допустими правни резултата. След като са налице предпоставките на ЗДРДОПБГДСРСБНА по отношение на проверяваното лице, то за Комисията не съществува друга възможност, освен да установи принадлежността му към ДС.

Съдът намира за неоснователни доводите в молбата от 03.05.2022 г. По отношение на първия оспорен документ – Рапорт-устно съобщение от ДЛ П. от 21.02.1990 г., по делото се събраха достатъчно доказателства, че 03 Управление – ДС на МВР е преструктурирано в самостоятелно управление В. към ГЩ на БНА. Жалбоподателят не обори доказателствената сила на този документ като неофициален и неверен. По отношение на втория документ, следва да се има предвид, че названието на МНО е променено едва 08.01.1991 г., а не както твърди процесуалния представител – 1990 г. Относно Рапорт-устно съобщение от КВ П. от 24.08.1990 г. от кап. М., както правилно е посочил в становището си административният орган, противно на твърденията на адв. Т., липсата на данни за извършвана агентурно-оперативна дейност в никакъв случай не означава липса на правомощия, които бяха доказани. Относно Рапорт-устно съобщение от КВ М. от 20.09.1990 г. от кап. М. и Рапорт-устно съобщение от КВ П. от 04.02.1991 г. от кап. М., липсата на „регистърни печати“ върху документите няма връзка със съдържанието и авторството. Остана недоказано от страна на молителя, че двата документа са неофициални. В процесния случай остана недоказано и твърдението, че Предложение за вербоването на л-т М.А.П. от 20.02.1991 г. и рапорт относно вербоването на л-т М.А.П. от 15.03.1991 г. са неистински. Всички документи са насочвани към личното дело на лицето. Видно е от рапорта за вербовка и регистрационната бланка, че П. е привлечен за агент именно към Военното контраразузнаване на Българската армия и то преди крайния срок, посочен в закона. Същото се отнася и до описаните в молбата Рапорт от проведена среща с агент „С.“, рег. 00331/13.05.1991 г. и Рапорт относно устно съобщение от агент „С.“ рег. № 2141. В конкретния случай е видно, че за жалбоподателя са

открити папки с дела и описи, регистрационна бланка, картон образец 1 и множество рапорти за проведените срещи с оперативен работник, поради което тези документи са достатъчни за обявяването му като сътрудник на Държавна сигурност.

В настоящия случай направеното оспорване на документи, посочени в молбата 03.05.2022 г., за което е открито производство по оспорване, съдът намира за недоказано, тъй като от наличните по делото документи не се установи същите да са с невярно съдържание. От жалбоподателя не бяха ангажирани други доказателства, не бяха посочени въпроси към вещо лице, които да докажат, че са налице документи с невярно съдържание.

Съгласно чл. 178, ал. 2 от ГПК, съдът следва да оцени доказателствената сила на документите с оглед на всички обстоятелства по делото. По повод на възраженията за неправилно отразени някои данни в картоната, съгласно трайната съдебна практика по този вид дела, коректното отразяване на данни в архивните документи изцяло е зависело от добросъвестното поведение на оперативните работници на ДС, като в този смисъл е Решение № 2281 от 22.02.2017 г. по АД № 436/2016 г., На ВАС, III отд. В същото е посочено, че документът, който невярно удостоверява определени факти, е документ с невярно съдържание; при положение обаче, че фактите, оспорени от жалбоподателя като неверни, не са от основно значение за установяване на самоличността на лицето, регистрирано като секретен сътрудник, не може да се направи извод, че това лице не е жалбоподателят, след като има пълно съответствие на трите имена, датата и мястото на раждане.

Установените в настоящото производство обстоятелства водят до единствено възможния извод, а именно, че П. е осъществявал дейност във връзка с работата на органите на ДС.

От изложеното дотук не възниква основателно съмнение за реалността на обстоятелствата, описани в приложените доказателства. Налице са категорични и еднозначни данни за принадлежността на М. П. към органите на ДС. Въз основа на изложеното и като провери законосъобразността на оспорения акт по реда на чл. 168 от АПК, съдът приема, че същият е законосъобразен като издаден в съответствие с процесуалните правила и материалноправните разпоредби, поради което жалбата като неоснователна следва да се отхвърли.

При този изход на спора, на основание чл. 143, ал. 3 от АПК, на ответника следва да се присъдят разноски. Делото е с фактическа и правна сложност от характерните за този вид дела, поради което юрисконсултското възнаграждение следва да се определи съобразно разпоредбите на чл. 78,

ал. 8 от ГПК, във вр. чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ в размер на 100 лева.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд-София град,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. А. П. срещу решение № 2-1301 от 10.05.2018 г., на КРДОПБГДСРСБНА, с което е установена принадлежността му към органите по чл. 1 от ЗДРДОПБГДСРСБНА.

ПРИЗНАВА ЗА НЕДОКАЗАНО извършеното оспорване на документи, посочени в молбата от 03.05.2022 г.

ОСЪЖДА М. А. П., да заплати на Комисията за разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия, юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 (сто) лева.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

СЪДИЯ: